

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 114/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť J. P., zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Milasom, Masarykova 13, Prešov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžd 11/2012 z 22. januára 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2013 doručená sťažnosť J. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžd 11/2012 z 22. januára 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ podal v priestupkovej veci vedenej Okresným dopravným inšpektorátom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v P... žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 1 S 98/2011 zo 7. februára 2012 tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného správneho orgánu Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v P... (ďalej len „žalovaný“) z 28. marca 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný podal proti rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietol. Sťažovateľ následne podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“). Generálna prokuratúra oznámila sťažovateľovi, že proti rozsudku vydanému v správnom súdnictve nie je dovolanie, a teda ani mimoriadne dovolanie prípustné, a preto jeho podnet odložila.

Sťažovateľ namieta, že „týmto momentom sa... dozvedel, že nemá právo podať riadny alebo mimoriadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu najvyššieho súdu a to aj napriek tomu, že toto rozhodnutie zmenilo v dôsledku odvolanie správneho orgánu pôvodné rozhodnutie Krajského súdu, ktoré sťažovateľovi garantovalo právo, že jeho priestupková vec bude opäť prejednaná za účelom odstránenia pochybení, ktoré Krajský súd správne orgánu vytkol...

Sťažovateľ má za to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky nemal zmeniť Rozsudok Krajského súdu v Prešove... tak, že žalobu zamietla, ale v záujme zachovania práva sťažovateľa na súdnu a inú ochranu..., mal a mohol rozhodnutie... zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie...

... Ako sťažovateľ podotýkam, že správny orgán, ktorý rozhoduje pri výkone verejnej moci o právach a povinnostiach fyzických osôb v správnom konaní právo podať odvolanie mal, ja ako fyzická osoba, o ktorej právach a povinnostiach sa rozhoduje, toto právo nemám.“

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutým rozsudkom bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a v nadväznosti na to, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažnosť smeruje proti rozsudku najvyššieho súdu, ktorý podľa zistenia ústavného súdu nadobudol právoplatnosť 4. marca 2013.

Jednou zo základných podmienok konania o sťažnosti je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom

súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ, aj keď to výslovne neuvádza, počíta začiatok plynutia lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od okamihu, keď mu bol doručený prípis generálnej prokuratúry, ktorým bol odložený jeho podnet na podanie mimoriadneho dovolania.

Ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky podľa § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, IV. ÚS 282/2010).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku totiž neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora Slovenskej republiky rozhodnúť, či podá mimoriadne dovolanie (táto voľná úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

Takýto podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a preto nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv.

Na základe uvedeného ústavný súd, vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 31. októbra 2013 a namietaný rozsudok nadobudol právoplatnosť 4. marca 2013, a teda posledný deň lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu uplynul 6. mája 2013 (4. máj 2013 pripadol na sobotu), konštatoval, že sťažnosť bola podaná zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto sťažnosť odmietol na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2014